

[Ministeren for Søfart og Fiskeri.] Rimeligheden af at gøre det i Danmark — det er en ejendommelig Situation. Den danske Stat har maattet bevilge Penge til at opretholde et Forhyringskontor i Antwerpen, men den danske Stat siger: Vi kan ikke ofre 30 000 Kr. paa at opretholde lignende Kontorer i Danmark. Jeg tror dog ikke, det er holdbart i Længden, og jeg glæder mig derfor over, at man har foreslaaet Sagen henvist til et Udvalg, for det maa formentlig tyde paa, at man i Fredsommelighed vil søge at forhandle sig til Rette om denne Sags Løsning, nu da denne Løsning virkelig er paakrævet.

Det ærede 5te tingvalgte Medlem (Villemoes) rejste Spørgsmaalet om en Tilføjelse til Mønstringsbestemmelserne, saaledes at Mønstringen eventuelt kunde foregaa om Bord i Skibene. Jeg tror ikke, der er noget i Vejen for, at vi kan tage en Forhandling om dette Spørgsmaal. Det sker jo allerede nu i Praksis, i hvert Tilfælde for visse Fartøjers Vedkommende, og hvis Skibenes Indehavere vil paatage sig den Udgift, som der maaske kan blive Tale om derved, kan jeg ikke se, der kan være noget i Vejen for at forhandle sig til Rette herom. Men jeg maa tilføje: hvad hjælper det, vi kan enes paa dette Punkt, hvis hele Sagen alligevel skal standses, saa jeg henstiller, at man ikke indskrænker sig til at tale om Mønstringsbestemmelserne, men ogsaa interesserer sig for Forhyringsbestemmelserne.

Villemoes: Jeg takker den højtærede Minister for Søfart og Fiskeri for de sidste Udtalelser. Jeg indrømmer, at det er en lille Sag, men jeg vilde drage den frem allerede nu, og naar Udvalget bliver nedsat, kan der altsaa tales videre derom.

Det, der ellers foranlediger mig til at tage Ordet, er nogle Udtalelser af det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen), som jeg respekterer i allerhøjeste Grad, og hvis Viden om mange Forhold jeg sætter stor Pris paa, fordi jeg ved, den er god. Men jeg maa desværre her konstatere, at det ærede Medlems Viden om disse Forhold er saa minimal, at jeg er meget forbauset derved. Det ærede Medlem maa dog vide, at det vigtigste Punkt i dette Lovforslag er Mønstringsbestemmelserne. Det er der, man kan sætte ind og beskytte ogsaa de svageste i Samfundet. Der staar udtrykkelig i Lovforslagets § 6 — det blev omtalt af den højtærede Minister, og jeg omtalte det ogsaa —, at Mønstringsbestyreren skal godkende de Kontrakter og Aftaler, der er ind-

gaaet. Mønstringsbestyreren er, som jeg sagde før, som Regel Toldforvalteren i den By, hvor Mønstringen foregaa. Derigennem synes jeg, man maa have ikke saa lidt Betyggelse, og derfor er det ærede Medlem fuldstændig paa Vildspor, naar det ærede Medlem tror, at der kan foregaa Uregelmæssigheder paa dette Omraade. Kontrakten skal efterses af Mønstringsbestyreren; man kan lave lige saa mange Underhaandsaftaler, man vil, de gælder ikke, med mindre Mønstringsbestyreren sanktionerer dem. Derfor vil jeg ligesom Mindretallet i det andet høje Ting holde paa, at Kapitel II er det vigtigste Kapitel. I øvrigt synes jeg ikke, Lovforslaget kan sætte Sindene saa forfærdelig meget i Bevægelse, idet alle jo er enige om Ordlyden af Kapitel II, som for mig er det Kapitel, der betyder noget.

Lango: Den højtærede Minister for Søfart og Fiskeri lagde megen Vægt paa, at jeg havde betonet, at en af Skavankerne ved det foreliggende Lovforslag var, at man vilde indføre uensartede Forhold mellem København og Provinsen, og den højtærede Minister sagde, at han var meget villig til at indføre ensartede Forhold ved at ophæve de nuværende private Forhyringsagenters Bevillinger og oprette Statsforhyringskontorer i alle Dele af Landet. Men naar jeg betonedede det ønskelige i at faa ensartede Forhold, saa var det ikke alene for mig om at gøre, at Forholdene blev ensartede; de ensartede Forhold skulde dog være Forbedringer i Sammenligning med de bestaaende, for at man skulde kunne ønske at stræbe der henimod, og da jeg ikke kan indse, at det foreliggende Forslag vil kunne skabe bedre Forhold end dem, der nu bestaar, saa kan jeg ikke billige Forslaget, selv om det blev ændret saaledes, at det kunde skabe ensartede — men efter min Mening altsaa utilfredsstillende — Forhold for hele Landet.

Den højtærede Minister anførte som et Argument for at indføre Statsforhyringskontorer her i Landet, at man maatte gøre det i Antwerpen, hvor den danske Stat nu maatte yde sin Støtte til et Forhyringskontor, som skulde erstatte det hidtidige private Forhyringskontor der. Den højtærede Minister fremhævede, hvor tilfredsstillende dette private Kontor havde virket; man følte, at Ministeren ligefrem beklagede, at man var nødt til i Antwerpen at gaa bort fra den hidtidige Ordning med et privat Forhyringskontor. Men det kan dog ikke i nogen Maade være et Argument for her i Danmark at gaa bort fra den nuværende